

dem in re studium H V N T E R I ^{e)} itemque A L B I N I ^{d)} summis utique laudibus praedicandum est, quippe qui omnes fere doctorum virorum sententias, de eruptione dentium in lucem prolatas, non tantum diligenter collegerunt, atque gnauiter inter se compararunt, sed etiam singularum argumentis rite ponderatis, et dubitationibus accurate excussis, veritatem sententiae Vesalianae demonstratum iuerunt, et observationibus fide dignissimis ostenderunt, novos dentes pone priores latere, qui successu temporis euoluantur, in dies crescant et firmentur.

Ad repudiandam C E L S I sententiam vel hoc iam commouere vnumquemque huius rei aestimatorem idoneum posse videtur, quod dentes primarii vel prorsus radice destituti, vel tantum radice parte praediti deprehenduntur, quam novus deinde succrescens, se ad eam apprimendo conficit. Sic porro notum est, quosdam dentes, viginti scilicet tantum, incisores octo, caninos quatuor, et maxillares totidem mutari, quanquam auctores inueniuntur, qui sedecim dentes has mutationes sustinere contendunt.

Differunt a prioribus dentibus ii, qui succedunt, uti satis superque notum est, idque discrimen non modo radicem, verum etiam crassitiem et magnitudinem attingit. Horum eruptio saepenumero, quin multo saepius quam primariorum, variis morbis occasionem causamque suppeditare solet, qui partim ob symptomata, partim propter sequelas atque effecta inter grauissimos ac molestissimos videntur referendi. Experientia enim quotidiana docet, multos infantes talibus morbis ita affligi, ut vel plane iis consumti pereant, vel saltem aegerrime con-
vales-

c) Vid. Eius *Histor. dentium*.

d) In *annotat. Academ. Libr. II, cap. 1. 2. 3.*